

«МОВЧАЗНИЙ» МЕТОД ЯК ІННОВАЦІЙНИЙ ПІДХІД ПРИ ВИВЧЕННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Дюс Н. П.

*студентка факультету філології та журналістики,
Тернопільський національний педагогічний університет
імені Володимира Гнатюка,
м. Тернопіль, Україна*

Дослідження питання методу було й залишатиметься актуальним, оскільки інтеграція іноземної мови в усі сфери життя є неперервним та уже звичайним процесом.

У зарубіжній педагогіці та лінгводидактиці авторами пропонуються різні підходи до визначення поняття «метод навчання іноземних мов». Відомий дослідник Е. Антоні (E. Antony) вказує, що метод – це загальний план упорядкованої подачі мовного матеріалу, який базується на обраному підході. Це рівень, на якому теорія впроваджується в практику і на якому визначають зміст навчання і порядок подачі навчального матеріалу, пріоритетність навчання певних мовних явищ і мовленнєвих умінь [1, с. 93–97]. Дж. Річардс (J. Richards) та Т. Роджерс (T. Rodgers) у своїх дослідженнях поняття методу розглядають на рівні задуму та планування, на якому визначаються цілі, програма навчання та з'ясовується роль учителя, учнів і навчальних матеріалів [2, с. 16].

У зарубіжній методиці методи вивчення іноземної мови, у залежності від підходу, можна поділити на три групи:

1. Структурні – розглядають мову як систему структурно пов'язаних елементів для кодування значення: граматико-перекладний (Grammar Translation) та аудіолінгвальний (Audiolingual Method) методи.

2. Функціональні – мову розуміють як засіб для вираження чи виконання певних функцій: усний метод (Oral Approach), ситуативне навчання мови (Situational Language Teaching).

3. Інтерактивні (особливої популярності набули з 80-х років) – мова є засобом створення і підтримки соціальних відносин, до уваги береться те, як треба рухатись, діяти, вести перемовини і взаємодіяти під час спілкування: прямий (Direct Method), комунікативний (Communicative Language Teaching), мовчазний (Silent Way), натуральний метод (Natural Approach), мовне занурення (Language Immersion), сугестопедія (Suggestopedia), метод повної фізичної реакції (Total Physical Response).

Розглянемо «мовчазний» метод більш детально, що запропонований Г. Гаттегно (G. Gattegno). Він базується на припущенні, що вчителю у класі слід

мовчати наскільки це можливо, й учень повинен заохочуватись висловлюватись якомога більше.

Завданням «мовчазного» методу є формування в школярів умінь усно висловлюватись і сприймати початкові елементи мови, що вивчаються. Це так зване бігле володіння мовою, але при цьому правильній вимові та вдосконаленню інтонації надається важливе значення. Учні повинні вміти: правильно і швидко відповідати на запитання про себе, свої захоплення, сім'ю, щоденні події; говорити з правильним наголосом; давати усний або письмовий опис усього, що їх оточує; відповідати на загальні запитання про культуру і літературу носіїв мови, яка вивчається; адекватно володіти граматикою, письмом, читанням.

Отже, діяльність учителя-філолога при застосуванні «мовчазного» методу зводиться до функції підтримки і обробки учнівської усної відповіді без прямих вказівок, адже основними для цього методу є прості лінгвістичні завдання, під час яких учитель моделює слово, фразу або речення і потім викликає реакцію учнів, після чого вони продовжують створювати власні висловлювання, поєднуючи разом стару і нову інформацію.

Література

1. Antony E. M. Approach, method and technique. *Teaching English as a Second Language*; ed. by H. B. Allen. New York : McGraw-Hill, 1965. P. 93–97.
2. Richards J. C., Rodgers T. S. Approaches and methods in language teaching [Electronic resource]. Cambridge UK : Cambridge University Press, 2001. URL: http://en.wikipedia.org/wiki/Language_education – cite_ref-Diller_1-2
3. Гапонова С. В. Сучасні методи викладання іноземних мов за рубежом. *Іноземні мови*. 1998. № 1. С. 24–31.
4. Климюк В. І. Короткий огляд методів навчання іноземної мови. URL: http://www.rusnauka.com/13_NPN_2010/Philologia/65737.doc.htm.
5. Колкер Я. М. Практическая методика обучения иностранному языку. Москва : Academia, 2001. 258 с.